

DA FILMEN BEGYNDER at rulle, har hun ingen anelse om, hvad hun vil få at se. Hun forstår heller ikke, hvilke ødelæggende konsekvenser filmen og de beslutninger, hun skal komme til at tage senere, vil få for hendes liv fremover.

Projektoren har hun stillet på sofabordet, og filmen ruller på det lærred, hun i al hast har fundet frem fra pulterkammeret og sat op midt på gulvet. For at få projektoren op i den rette vinkel har hun lagt en bog under den forreste del af apparatet. Det er Ira Levins *Et kys før døden*. Hun fik den af en veninde i julegave og har stadig ikke haft mod til at læse den.

Når filmen ruller ind i projektoren, lyder det som hagl mod et vindue. Lyset i værelset er slukket, og hun er alene i huset. Hvorfor filmen gjorde hende nysgerrig lige fra første færd, kan hun ikke forklare. Måske fordi hun ikke kan mindes, hun har set den før. Eller fordi hun føler, der er en grund til, at den er blevet holdt skjult for hende.

Det første billede forestiller et rum, som hun er sikker på, hun kan genkende. Der er ikke meget lys, og billedet er ikke helt skarpt. Nogen har sat forhæng for alle vinduerne i rummet, men dagslyset finder alligevel vej ind. Der er mange vinduer, de ser ud til at gå hele vejen op til loftet. Filmen ruller videre, billedet bliver mere tydeligt. En dør går op, og en ung kvinde kommer til syne. Hun tøver på dørtærsklen, ser ud, som om hun siger noget. Hun kigger hen mod kameraet, smiler prøvende. Billedet hopper, og man kan tydeligt se, at kameraet ikke står på et stativ. Det er håndholdt.

Kvinden går ind i rummet, lukker døren efter sig.

I det øjeblik døren bliver lukket, går det op for hende, hvor

filmen er indspillet. I lysthuset i hendes forældres have. Uden at forstå hvorfor bliver hun bange. Vil slukke for projektoren, men magter det ikke.

Så går døren ind til lysthuset op igen, og en maskeret mand træder ind. Han har en økse i hånden. Da kvinden får øje på ham, udstøder hun et skrig og begynder at gå baglæns. Hun går lige ind i et af forhængene, og manden griber fat i hende, så hun ikke falder ud gennem vinduet og ud i haven. Han trækker hende hen mod midten af rummet, kameraet ryster en smule.

Nu kommer der billeder, som hun ikke forstår. Manden svinger sin økse mod kvindens bryst. En gang, to gange. En gang mod hovedet. Han fortsætter med kniv, og – *åh, gud* – snart ligger hun livløs på gulvet. Der går et, to, tre minutter, og så er filmen færdig. Projektoren skratter utålmodigt, venter på, at hun skal slukke for den og spole filmen tilbage på spolen.

Hun magter ikke at gøre nogen af delene. Hendes tomme blik hviler på lærredet. Hvad er det, hun har set? Med stive fingre slukker hun til sidst for projektoren. Spoler filmen tilbage. Spiller den igen. Og igen.

Hun er ikke sikker på, om den er ægte, men det er sådan set også ligeegyldigt. Indholdet er afskyeligt, og manden bag masken genkender hun, allerede anden gang hun ser filmen. Hvornår er den indspillet? Hvem er kvinden? Og hvor befandt hendes forældre sig, da nogen brugte deres lysthus til at indspille en voldsfilm efter at have hængt forhæng for alle vinduerne?

Det når at blive aften, inden hun træffer sin beslutning. Der er flere spørgsmål end svar, men det påvirker ikke hendes handlekraft. Da han sætter nøglen i døren og råber "Hej skat," har hun allerede truffet sin beslutning.

Hun skal aldrig nogensinde være nogens skat igen.

Og hendes barn skal aldrig få en far.

NUTID

2009

CITAT FRA VIDNEAFHØRING AF ALEX RECHT, 01-05-2009.

“Jeg har arbejdet som politimand i over halvdelen af mit liv. Det her er den værste sag, jeg nogensinde har været i nærheden af. Det er et mareridt og et inferno af ondskab. Et eventyr, som helt mangler en lykkelig slutning.”

TIRSDAG

SOLEN HAVDE VÆRET oppe i mindre end en time, da Jörgen så et dødt menneske for første gang. Al den sne, der var faldet om vinteren, plus forårets regnbyger havde gjort jorden blød og givet højere vandstand i vandløbene. Ved fælles hjælp havde vind og vejr arbejdet sig igennem lag på lag af den jord, som dækkede den døde, og til sidst havde der dannet sig et stort krater i jorden mellem sten og træer.

Men helt synlig var hun nu alligevel ikke, den døde. Det var hunden, der gravede hende frem. Rådvild blev Jörgen stående i den lille lund.

“Kom nu, Svante.”

Han havde altid haft svært ved at trænge igennem og blive hørt, ved at sætte sig i respekt. Det havde hans chef påpeget i utallige medarbejdersamtaler, og hans kone var gået fra ham af samme grund.

“Du tager sgu så lidt plads, at du bliver helt usynlig,” havde hun sagt, den aften hun flyttede.

Og nu stod han i en skov, han ikke kendte, med en hund, som ikke var hans egen. Hans søster havde insisteret på, at han skulle bo hjemme hos dem, mens han passede Svante. Det var jo kun en uge, og det spillede vel ikke nogen rolle for Jörgen, hvor han boede, når det var så kort tid.

Hun tog fejl, det kunne Jörgen mærke i hele kroppen. Det spillede en stor rolle, hvor man boede. Hverken han selv eller Svante virkede tilfreds med arrangementet.

Blege solstråler søgte ind mellem træerne, oplyste de morgenblanke træer til gyldne lyse punkter. Stille og fredfyldt. Det eneste,

der virkede forstyrrende, var Svantes evige graven i jordhøjen. Forbenene gik som trommestikker mod jorden. Han sprøjtede jord i alle retninger.

“Kom herhen,” forsøgte Jörgen sig.

Lød en anelse mere streng denne gang. Men hunden vendte det døve øre til hans anmodning og begyndte at gø. Af iver, af frustration. Der undslap Jörgen et suk. Med trætte skridt gik han hen til Svante og klappede ham akavet på ryggen.

“Nu skal vi hjem, du. Vi var her jo også i går. Vi kan tage herhen i morgen igen.”

Han kunne selv høre, hvordan han lød. Som om han talte til et lille barn. Men Svante var ikke noget barn. Han var en næsten tredive kilo tung schæfer, der havde fået færten af et eller andet, som var langt mere interessant end hans ejers trætte bror, som stod og trampede på en mosklædt bakke.

Jörgen rakte hånden frem igen, denne gang for at give hunden snor på. De skulle hjem, om så han skulle hive Svante hele vejen tilbage til huset.

“Du er nødt til at vise ham, hvem der bestemmer,” havde hans søster sagt. “Være tydelig.”

Fuglekvidder fik Jörgens blik til at flakke op mellem træerne. En pludselig uro for, at der var andre i nærheden, bemægtigede sig ham.

Med et klik havde han fået snoren på Svante, og samtidig med at Jörgen gjorde sig parat til at udkæmpe den sidste kamp for at få hunden med hjem, fik han øje på plasticsækken, der var kommet til syne efter alt graveriet. Hundens kæber låste sig fast, tænderne bed gennem plasten. Bed og flædede, og et stort stykke af sækken fulgte med.

En krop?

Et dødt menneske i jorden?

“Slip, Svante,” brølede Jörgen.

Hunden stivnede midt i en bevægelse og bakkede væk. For første og eneste gang adlød han sin midlertidige herre.

VIDNEAFHØRING AF FREDRIKA BERGMAN, 02-05-2009,
kl. 13.15 (båndoptagelse)

Til stede: Urban S, Roger M (forhørsleder 1 og 2).
Fredrika Bergman (vidne).

Urban: Kan du fortælle om de begivenheder, der
fandt sted ude på Storholmen den 30. april sidst
på eftermiddagen?

Fredrika: Nej.

(Vidnet ser irriteret ud)

Urban: Nej? Okay, hvorfor ikke?

Fredrika: Jeg var ikke med.

Roger: Men du burde kunne fortælle om baggrunden.
(Tavshed)

Urban: Det er en kriminel handling at nægte at sam-
arbejde med os i denne her sag, Fredrika.

Roger: Vi ved jo rent faktisk allerede det hele.
Det tror vi da i hvert fald.

Fredrika: Hvad skal I så bruge mig til?

Urban: Jo, du ved, det dér med tro, det hører
egentlig ikke hjemme i politiarbejde. Og Peder
Rydh er kollega til os alle tre. Hvis der ekssi-
sterer nogen formildende omstændigheder, vil vi
rigtig gerne have, at du delagtiggør os i dem.
Nu.

(Vidnet ser træt ud)

Roger: Du har haft det forfærdeligt de sidste par
uger, det er vi klar over. Din mand er blevet
anholdt, og din datter ...

Fredrika: Vi er ikke gift.

Roger: Hvabehar?

Fredrika: Spencer og jeg er ikke gift.

Urban: Det betyder ikke noget, I har været udsat
for et enormt stort pres i denne her sag, og ...

Fredrika: I er sgu ikke rigtig kloge. Formildende
omstændigheder? Hvor mange skal I bruge? Jimmy,

hans egen bror, er død. Død? Har I ikke fattet det?

(Pause)

Roger: Vi ved godt, at Peders bror er død. Vi ved, at Peder befandt sig i en farlig situation. Men der var forstærkning på vej, og der er intet, der tyder på, at han ikke havde situationen under kontrol. Så hvorfor skød han?

(Vidnet græder)

Roger: Kan du ikke fortælle det hele, lige fra start til slut?

Fredrika: Jamen I ved jo allerede det hele.

Urban: Ikke det hele, Fredrika. I så fald havde vi ikke siddet her.

Fredrika: Hvor skal jeg starte?

Urban: Fra begyndelsen.

Fredrika: Med fundet af Rebecca Trolle?

Urban: Ja, det er vel en udmærket begyndelse.

(Tavshed)

Fredrika: Så begynder jeg der.

VICEPOLITIINSPEKTØR Torbjörn Ross stod stille under trætoppene i den lille lysning i skoven. Rank ryg, fødderne i gummistøvlerne med det varme fór. En kold forårsvind smøg sig forbi, solstrålerne søgte ned mellem træerne. Det var snart tid til at få båden i vandet.

Torbjörn betragtede det makabre fund, som var kommet for en dag, da man havde ladet de to plasticsække sprætte op, som hunden havde gravet frem en time tidligere. En torso og en underkrop.

“Hvor længe har hun ligget her?” spurgte han den retsmediciner, der var blevet tilkaldt.

“Umuligt at afgøre mere præcist her og nu. Men mit gæt er cirka to år.”

Torbjörn fløjtede.

“To år!”

“Det er et gæt, Ross.”

En politiassistent rømmede sig ved siden af Torbjörn.

“Vi kan ikke finde hænderne og hovedet.”

Torbjörn brummede.

“Findestedet er gammelt, vi skal have hele området finkæmmet for at se, om de andre kropsdele ligger heromkring. Brug hundene, grav forsigtigt.”

Han regnede ikke med at finde hverken hænder eller hoved, men ville være sikker i sin sag. Denne form for sager fik altid stor mediebevågenhed. Der var grænser for, hvor mange fejltagelser de kunne tillade sig. Han vendte sig om mod retsmedicineren igen.

“Hvor gammel tror du, hun er?”

“Jeg kan desværre ikke sige andet lige nu, end at hun er ung.”

“Og uden en trevl på kroppen.”

“Nej, jeg finder ingen spor efter tøj, der er gået i forrådnelse.”

“Et sexdrab.”

“Eller et drab, hvor det betyder rigtig meget, at offeret ikke kan identificeres.”

Torbjörn nikkede tankefuldt.

“Det kan det også være.”

“Se her.”

“Hvad er det for noget?”

“En navlepiercing.”

“Føj for pokker.”

Han holdt smykket mellem tommel- og pegefinger. En sølvring med en lille plade. Torbjörn gned den mod jakkeærmet.

“Der står et eller andet her.”

Han kneb øjnene sammen, vendte sig væk fra den blinkende sol.

“Jeg tror, der står ‘frihed’.”

Idet han sagde ordet, gled smykket ud af hans hånd og forsvandt ned i jorden.

“Satans.”

Retsmedicineren så bedrøvet ud.

Torbjörn samlede smykket op igen og gik hen og hentede en bevispose til at opbevare det i. Identificeringen ville ikke blive noget problem, når de havde smykket til hjælp. Mærkeligt, at en morder, der ellers havde været så omhyggelig, havde overset så afgørende en detalje.

Med stor forsigtighed blev kropsdelene lagt op på en bære, dækket til og båret væk. Torbjörn blev stående og foretog en opringning.

“Alex,” sagde han. “Undskyld jeg forstyrrer dig så tidligt, men jeg ville ringe og advare dig om en sag, der garanteret havner på dit bord.”

Det var ved at være frokosttid. Spencer Lagergren var faktisk ikke sulten, men eftersom han havde et møde klokken et og ikke vidste, hvor lang tid det ville vare, benyttede han lejligheden til at spise, inden han gik derhen.

På Kung Kråls restaurant ved Gamla Torget i Uppsala fik han

serveret kylling og ris, hvorefter han spadserede i rask fart gennem byen, op mod Carolina Rediviva, forbi det majestætiske bibliotek og videre mod Den Engelske Park, hvor det litteraturvidenskabelige institut havde til huse. Hvor mange gange havde han ikke gået den strækning? En gang imellem var han fristet til at tro, at han kunne gå den med bind for øjnene.

Benet og hoften begyndte at gøre ondt, da han var cirka halvvejs. Lægerne havde lovet ham fuld bevægelighed efter ulykken, hvis bare han var tålmodig. I starten havde han alligevel ikke turdet håbe. Det havde været så allerhovedes tæt på. Det ville sgu have været en skæbnens ironi, hvis han havde mistet livet lige der, hvor alting skulle til at ordne sig. Efter flere årtiers ulykke ville Spencer tage sig selv i kraven og gøre det rette. Og så kom der bare endnu mere ulykke.

Han havde været sygemeldt i flere måneder. Da han blev far første gang, var han lige gået i gang med at lære at gå igen. Under fødslen vidste han ikke, om han skulle sidde eller stå. Jordemoderen tilbød at køre en briks ind til ham, så han kunne ligge ved siden af. Han sagde nej tak, venligt, men bestemt.

Med barnet fulgte ny energi og evnen til at komme til hæfterne igen. Det blev ikke nær så dramatisk at forlade Eva, som han havde forestillet sig. Hans flytning blev overskygget af trafikulykken, som havde været tæt på at koste ham livet, og hans nu forhenværende hustru sagde ikke et ord, da de lejede flyttemænd på få timer tømte deres fælles hus for hans ejendele. Spencer var selv med for at sørge for, at alt foregik stille og roligt, og han iagttog flyttearbejdet siddende i sin yndlingslænestol. Da lastbilen var pakket, følte det næsten symbolsk at rejse sig op fra lænestolen og lade den blive båret ud som det sidste stykgods.

“Pas på dig selv,” sagde han, da han stod i døren.

“I lige måde,” sagde Eva.

“Vi snakkes ved.”

Han løftede hånden til en tøvende afskedshilsen.

“Det gør vi.”

Hun smilede, da hun sagde det, men hendes øjne var blanke af tårer. Netop som han skulle til at lukke yderdøren, hørte han hende hviske:

“Vi havde det da godt indimellem, ikke?”

Med et nik tilkendegav han, at han var enig med hende, men klumpen i hans hals var alt for stor til, at han kunne få et ord frem. Han lukkede døren til det hus, som havde været deres fælles hjem i snart tredive år, og fik hjælp af en af flyttemændene til at komme ned ad trappen.

Det var snart ni måneder siden nu, og han havde endnu ikke været der siden.

Derimod havde livet været fuldt af andre, mere trivielle tilbagekomster efter ulykken. At vende tilbage til arbejdet var en af dem. Rygtet om, at den ansete professor havde forladt sin kone og sit hjem for at flytte sammen med en ung kvinde i Stockholm, som lige havde født deres fælles barn, spredte sig som en løbeild på instituttet. Spencer konstaterede med et smil, at folk ikke vidste, om det var på sin plads at ønske ham tillykke, da han blev far.

Det eneste, der var svært for ham at håndtere i sit nye liv, ud over den begrænsede bevægelighed, var at være flyttet til Stockholm. Pludselig følte han sig sjæleligt vildfaren. Når regionaltoget standsede på stationen i Uppsala, havde han ikke lyst til at køre tilbage igen. Byen var en stor del af hans identitet, ikke kun arbejdsmæssigt, men også på det personlige plan. Han passede dårligt ind i Stockholms puls. Og han savnede Uppsala mere, end han var i stand til at indrømme.

Han var fremme ved universitetet. Institutlederen på det litteraturvidenskabelige institut hed Erland Malm, og han og Spencer havde kendt hinanden, siden de var nyansatte ph.d.-studerende. De havde aldrig været nære venner, men de havde heller ikke været fjender, ikke engang konkurrenter. Man kunne sige, at deres indbyrdes forhold var godt, men så heller ikke mere.

“Slå dig ned, Spencer,” sagde Erland.

“Tak.”

Det var rart for benet og hoften at hvile sig efter gåturen. Frakken hængte han på stolens armlæn.

“Jeg er bange for, at der er kommet mig nogle beklemmende oplysninger for øre,” sagde Erland.

Beklemmende?

“Tova Eriksson, kan du huske hende?”

Spencer tænkte efter.

“Jeg var vejleder for hende sidste efterår. Sammen med den nye ph.d.-studerende, Malin. Det var, mens jeg arbejdede på halv tid.”

“Hvordan husker du jeres samarbejde, dit og Tovas?”

En lyd ude fra gangen gjorde dem opmærksom på, at døren ind til Erlands kontor stod åben. Erland rejste sig op og lukkede den.

“Jeg husker det som uproblematisk.”

Spencer slog ud med begge hænder, ville ønske, han havde fået en kop kaffe.

“Hun var ganske vist ikke specielt ambitiøs, og både jeg og Malin undrede os over, at hun havde valgt sådan et kompliceret emne til sin opgave. Det var ikke så let at få hende på rette spor. Jeg kan huske, at hun ikke gik igennem, da hun skulle forsvare opgaven.”

“Havde du mange møder med hende?”

“Nej, kun et par stykker. Resten tog Malin sig af. Jeg tror, hun var irriteret over det, altså Tova. Hun ville helst ikke have en ph.d.-studerende som vejleder.”

Stokken var lige ved at vælte. Spencer satte den op ad Erlands skrivebord.

“Hvad drejer det her sig i grunden om?”

“Hun siger, at du modarbejdede hende under hele hendes opgaveskrivningsforløb. At du nægtede at hjælpe hende, hvis hun ikke ...”

“Hvis hun ikke?”

“Ydede dig seksuelle tjenester. Havde sex med dig.”

“Hvabehar?”

Spencer grinede, inden han blev fyldt af en lynende vrede.

“Ja, *undskyld*, men det der kan I da ikke tage alvorligt? Jeg havde stort set intet med hende at gøre. Har I talt med Malin?”

“Vi har talt med Malin, og hun bakker dig op. Men samtidig indrømmer hun, at hun ikke var til stede ved dine og Tovas individuelle møder.”

Den sidste sætning blev hængende i luften.

“Erland, for satan. Pigen må jo være gået fra forstanden. Jeg har aldrig opført mig dårligt over for mine elever, det ved du da.”

Erland så ud til at være pinligt berørt.

“Du har sgu da et barn med en af dine tidligere studerende. Der er flere her på instituttet, som synes, det er underligt. Altså ikke mig selv, det ved du godt, men andre.”

“Hvem?”

“Altså, lad os nu ikke hidse os op ...”

“Hvem?”

“Øh ... Barbro og Manne. For eksempel.”

“Barbro og Manne! Manne lever sgu da sammen med sin egen steddatter, og ...”

I ren og skær frustration hamrede Erland hånden i skrivebordet.

“Nu er det jo dig, vi taler om. Det med Manne var et dårligt eksempel, jeg tager det i mig igen.”

Han sukkede tungt.

“En anden studerende så dig omfavne Tova på et tidspunkt.”

Spencer ransagede sin overophedede hjerne.

“Hun fortalte, at hendes far havde fået et hjerteanfald, at det var derfor, hun havde svært ved at koncentrere sig. At hun tilbragte meget tid hos ham på sygehuset.”

“Hendes far er død, Spencer. Han sad i kommunalbestyrelsen her i byen og døde af leukæmi for flere år siden.”

Stokken røg i gulvet, og Spencer lod den ligge.

“Er du sikker på, det var derfor, du gav hende et kram?”

Spencer kiggede på Erland, som forsøgte sig igen.

“Jeg mener, der behøver jo ikke være noget galt med et kram. Bare man ved, hvorfor man giver krammet.”

“Hun sagde, hendes far var syg, Erland. Det var det, hun sagde.”

“Vi er nødt til at gå videre med det her, Spencer.”

Aprilsolen søgte ind i lokalet, fik skyggerne fra blomsterne i vinduet til at danse på gulvet. Det var snart Valborgaften, og de studerende var ved at planlægge en fest. Picnic i parkerne, sejlerkonkurrence med hjemmebyggede tømmerflåder i Fyrisåen.

“Hører du efter, hvad jeg siger, Spencer? Det her er alvor. Tovas bedste ven er nyvalgt formand i de studerendes ligestillingsudvalg, og det ser slemt ud, hvis vi ikke tager det, hun siger, alvorligt.”

“Men hvad så med mig?”

Hjertet fuldt af længsel efter Fredrika.

“Du har haft et hårdt år, tag fri i en periode.”

“Hvis det er dit sidste ord i denne her sag, er der risiko for, at jeg ikke kommer tilbage.”

Forskrækkelse bag magtens skrivebord.

“Jamen, hør nu her. Det her er drevet over inden sommerferien. Piger som Tova bliver altid afsløret, hvis de lyver.”

“Hvis de lyver?”

Med et fnys rejste Spencer sig op.

“Jeg havde forventet mere af dig, Erland.”

Institutlederen tav, gik rundt om skrivebordet og samlede Spencers stok op.

“Hils Fredrika.”

Uden at svare forlod Spencer kontoret i vrede. Han var dog ikke kun vred, men også bekymret. Hvordan fanden skulle han komme ud af den her knibe?

“Rebecca Trolle,” sagde Alex Recht.

“Hvordan kan du vide det?” spurgte Torbjörn Ross.

“Fordi jeg var efterforskningsleder, da hun forsvandt for snart to år siden.”

“Og I fandt hende aldrig?”

Alex stirrede på sin kollega.

“Det er der vist noget, der tyder på.”

“Hun mangler hænder og hoved, og kroppen er ilde tilredt. Hun kan blive svær at identificere, men det kan selvfølgelig løses med dna, hvis vi har noget sammenligningsmateriale.”

“Det har vi. Men du kan betragte den officielle identifikation som en formalitet, jeg ved, det er Rebecca, I har fundet.”

Alex mærkede kollegaens blik på sig, han havde mødt flere af den slags blikke det seneste halve år, end han kunne tælle. Under søgende øjne, som tilsyneladende udstrålede medfølelse, men som ikke rummede andet end tvivl.

Holder han til det, så de ud til at tænke. Orker han, nu hvor hans kone er død?

Personalechefen, Margareta Berlin, havde været en befriende undtagelse.

“Jeg stoler på, at du giver mig de signaler, jeg har brug for,” havde hun sagt. “Du skal bare sige til, hvis du har brug for støtte. Og du

skal ikke være i tvivl om, at jeg står bag dig. For det gør jeg. Også hundrede procent.”

Det var først på det tidspunkt, Alex havde sænket paraderne og bedt om tjenestefri.

“Ikke sygdomsmelding? Det kan jeg sagtens give dig.”

“Nej, tjenestefri. Jeg skal ud at rejse.”

Til Bagdad, kunne han have tilføjet, men det lød alt for farvestrålende til at blive sagt højt.

Alex holdt navlesmykket op foran sig.

“Hendes mor gav hende smykket i studentergave. Det er derfor, jeg ved, det er hende.”

“Det var fandens til gave.”

“Hun fik også femogtyve tusind kroner som startkapital til sine kommende studier. Rebecca var den første i familien, der ville læse videre, og hendes mor var ekstremt stolt af hende.”

“Er der nogen, der har kontaktet hende? Altså moderen.”

Alex slap smykket med blikket.

“Ikke endnu. Jeg har tænkt mig at gøre det i morgen.”

“Ikke i dag?”

“Nej, jeg vil først se, om vi finder offerets hoved og hænder i løbet af dagen. Der er ingen grund til hastværk. Hendes mor har allerede ventet så længe. En dag fra eller til gør ingen forskel.”

Først da han havde sagt ordene, kunne han mærke, hvor ondt de gjorde. En dag kunne være som et helt liv. Selv ville han have givet ti år af sit liv for at kunne være sammen med Lena en dag mere. En enkelt dag.

At savn kunne gøre så ondt.

Alex puttede smykket ned i posen igen med let rystende hånd.

“Hvordan ser bemanningen i din gruppe ud nu? Kan I påtage jer sådan en stor sag?” sagde Torbjörn.

“Det mener jeg.”

Torbjörn så spørgende ud.

“Er Rydh stadig i din gruppe?”

“Det er han. Og Bergman. Men hun går stadig hjemme med datteren.”

“Nåh ja, for fanden.”

Hans kollega grinede hånligt.

“Hun blev vist bollet tyk af en gammel professor.”

Han holdt op med at grine, da han så Alex’ ansigtsudtryk.

“Den form for vulgære udtalelser skal du ikke komme med her, Torbjörn. For dem vil jeg ikke høre på.”

Torbjörn skiftede samtalepor.

“Men hun burde vel snart være tilbage?”

“Det tror jeg nok. Ellers har jeg ekstra efterforskere, jeg kan gøre brug af. Men det ville være rigtig godt, hvis Fredrika kom tilbage med det samme, allerhelst i morgen.”

Alex smilede blegt.

“Man ved aldrig,” sagde Torbjörn. “Måske er hun træt af at gå hjemme.”

“Måske,” sagde Alex.

IMORGEN?” SAGDE Fredrika Bergman.

“Hvorfor ikke?” spurgte Spencer.

Forbløffet satte hun sig ned ved bordet i køkkenet.

“Er der sket noget?”

“Nej.”

“Hold nu op, Spencer.”

Det gav et klik i komfuret, da hun tændte for gassen for at koge vand til te. Hans ryg fortalte hende alt, hvad hun havde brug for at vide. Der var et eller andet galt.

At de ikke skulle dele forældreorloven ligeligt, var hun indforstået med. Forudsætningerne havde været klokkeklare: Spencer skulle blive ved med at være gift med Eva, og det ville hovedsageligt blive Fredrika, der skulle passe det barn, de ventede. Men så havde alting ændret sig. Spencer havde valgt at fortælle sin historie, en lille bid ad gangen. En svigerfar, der havde en klemme på sin svigersøn. En hustru, der krævede en livsstil, han ikke var i stand til at finansiere. En fejltagelse i ungdommen, som i sidste ende kom til at forme hans liv. Og så – ud af det blå – styrken til at bryde ud.

“Hvis du vil,” havde han sagt, da hun besøgte ham på hospitalet efter trafikulykken sidste vinter.

“Hvis jeg vil hvad?”

“Hvis du vil leve sammen med mig. Sådan rigtigt.”

Af forskellige årsager havde hun haft svært ved at sige ja med det samme. Uofficielt havde Spencer og hun været et par i over ti år, så det ville tage tid at vænne sig til tanken om, at han var hendes, sådan rigtigt.

Vil jeg det, havde hun spurgt sig selv. Vil jeg virkelig leve sammen med ham, eller var det bare noget, jeg troede, mens han stadig var uopnåelig?

Spørgsmålet fik hendes hjerte til at hamre løs. Jeg vil. *Jeg vil jeg vil jeg vil.*

Hans handicap efter ulykken havde gjort hende bange. Han måtte ikke blive ældre endnu hurtigere, end han allerede var ved at blive. Han måtte ikke blive en belastning, når hun samtidig skulle passe et spædbarn. Måske kunne han mærke hendes angst, for han knoklede på som en sindssyg for at blive rask. Han brugte stadig stok, men den ville han snart skille sig af med.

Datteren vågnede af sin middagslur og begyndte at give lyd fra sig inde fra børneværelset. Spencer kom Fredrika i forkøbet og hentede hende. Saga græd ikke ret tit, når hun vågnede, hun snakkede. Eller plaprede, rettere sagt. Blæste små spytbobler. Hun lignede Fredrika så meget, at det næsten var uhyggeligt.

Spencer kom tilbage ud i køkkenet igen.

“Du har jo talt om, at du gerne ville i gang med at arbejde igen.”

“Ja, det har jeg jo, men den slags er man da nødt til at planlægge. Hvor længe havde du tænkt dig at gå hjemme?”

“Et par måneder,” svarede Spencer. “Allerhøjst to.”

“Og hvad så bagefter?”

“Så skal hun starte i vuggestue.”

“Vi har fået vuggestueplads til august, Spencer.”

“Netop. Og inden da skal vi nå at holde ferie. Det er sikkert fint, hvis jeg går hjemme indtil sommer.”

Fredrika blev tavs, iagttog hans rynkede ansigt. Hun havde set, hvor meget kærligheden til Saga var kommet bag på ham, hvor overrasket han var over, at man kunne føle så stærkt for et barn. Men han havde ikke en eneste gang vist interesse for at tage forældreorlov.

“Hvad er det, der er sket, Spencer?”

“Ingenting.”

“Lad være med at lyve for mig.”

Hans pupiller blev større.

“Der er enormt meget rav i den på instituttet.”

Hun rynkede panden, huskede, at han tidligere havde nævnt

noget om to kolleger, der var kommet op at toppes. Men det var ikke gået op for hende, at han selv var en del af hårdknuden.

“Samme konflikt som tidligere?”

“Ja, men det er værre nu. Stemningen er dårlig, det føles, som om det går ud over de studerende.”

Han skar en grimasse og satte Saga ned på gulvet. Fredrika kunne se, at bevægelsen gjorde ondt.

“Kan du klare at være alene med Saga hele dagen? Jeg kunne begynde at arbejde på deltid.”

Han nikkede.

“Det er en god idé. Jeg bliver alligevel nødt til at tage til Uppsala for at være med til møder og den slags.”

Blikket blev undvigende, ville ikke møde hendes. Der var en hemmelighed, som han ikke ville fortælle hende. Det kunne hun tydeligt mærke.

“Okay,” sagde hun.

“Okay?”

“Jeg taler med Alex. Tager forbi ham på arbejde nu her i eftermiddag og ser, hvad han siger. Måske har han gang i noget nyt.”

En sønderskåret krop i to plasticsække. Ifølge Alex var det Rebecca Trolle. Peder Rydh kiggede vantro på billederne af de to kropshalvdele. Der manglede hoved og hænder, men Alex havde genkendt det smykke, hun havde haft i navlen. Prøver af ligets dna ville enten bekræfte eller forkaste Alex' teori. Peder følte en vis tvivl. Smykket var ganske vist usædvanligt, hvis man så på den lille brik med tekst, men det kunne ikke stå alene som identifikation.

Den fugtige jord og platen havde gjort deres for at bevare kroppen, men ud fra fotografierne var det svært at forestille sig, hvordan den havde set ud, da kvinden var i live. Havde hun været tyk eller tynd? Rank i ryggen eller sådan en, der altid trak skuldrene lidt for langt op og derfor gav indtryk af at være undertrykt? Peder åbnede den sagsmappe, han havde fået af Alex. Tog et billede af Rebecca Trolle frem, som var taget, lige inden hun forsvandt. Køn. Sund. Fregner og et bredt smil til kameraet. En

blommefarvet trøje, der understregede hendes blå øjne. Mørkeblondt hår sat op i hestehale. Selvsikker.

Og nu død.

Hun havde haft mange strenge at spille på. Treogtyve år gammel, på vej mod en bacheloreksamen i litteraturvidenskab ved universitetet i Stockholm. Havde boet et år i Frankrig efter sin studentereksamen og var med i en studiekreds om fransk litteratur. Hun sang i kirkekor og ledede et babysvømmehold om aftenen.

Peder blev helt træt. Hvordan fanden orkede unge mennesker at have gang i så mange ting på samme tid? Han kunne ikke mindes, at han selv havde levet på den måde. Med tusind jern i ilden, altid på vej til en ny aktivitet.

Hun havde været single, da hun forsvandt. Der var en forhenværende kvindelig kæreste, som politiet havde afhørt en del gange, og der gik rygter om en ny kærlighedsaffære, men ingen havde givet sig til kende, og det var ikke lykkedes politiet at finde navnet på personen. Hun havde haft mange venner, og alle var tilsyneladende blevet afhørt af politiet mindst én gang. Det samme gjaldt hendes vejleder ved universitetet, kollegerne i svømmehallen og medlemmerne af kirkekoret.

Peder kunne se, at efterforskerne var kørt helt fast, og han følte lettelse over ikke at have været en del af så håbløs en efterforskning. Han kiggede på Alex' markeringer i marginen på dokumentet og forstod, at situationen måtte have været desperat. Til sidst var politiet begyndt at spekulere over, om hun mon var forsvundet af egen fri vilje. Et skænderi med hendes mor havde gjort hende oprørt og måske fået hende til at gøre alvor af sine planer om at læse et par semestre i udlandet. Hendes far boede ikke længere i Stockholm, men var flyttet til Göteborg, da hun var tolv. Ham havde politiet også afhørt.

Rebecca Trolle var forsvundet en hverdagsaften på vej til en såkaldt mentorfest på universitetet. Hun havde talt i telefon med sin mor ved sekstiden, hvor hun havde fortalt om festen. Derefter var hun blevet ringet op fra en mobiltelefon med et uregistreret taletidskort. Klokkeren syv havde hendes nabo mødt hende i gangen på kollegiet Nyponet på Körsbärsvägen, hvor hun boede, påklædt og tydeligvis stresset. Klokkeren kvart over syv var der vidner, der

havde set hende i bus nummer fire i retning mod Radiohuset. Det havde fået politiet til at spekulere, for det var i stik modsat retning af universitetet. De venner, der ventede på hende ved festen, fortalte, at hun aldrig dukkede op. Og ingen anede, hvor hun kunne have været på vej hen med bus nummer fire.

Lige inden halv otte var hun blevet set stige af bussen og spadserere i retning af Gärdet. Så var der ikke flere vidneudsagn, og Rebecca var som sunket i jorden.

Peder tog et kort frem, som var blevet brugt i den efterforskning, der foregik dengang. Samtlige personer, der på en eller anden måde havde figureret i efterforskningen, og som boede i nærheden af Radiohuset, var blevet markeret. Ingen havde virket mere mistænkelige end andre. Det drejede sig om en håndfuld personer, og alle havde et holdbart alibi. Ingen af dem havde aftalt at mødes med Rebecca netop den aften. Ingen havde set hende. Ikke før nu, hvis det altså var hende, der lå i plasticsækkene.

Findestedet lå i yderkanten af Midsommarkransen. Hvem i efterforskningen havde tilknytning til den del af byen? Sandsynligvis ikke specielt mange, men det var da umagen værd at tjekke.

Efterforskningen omkring Rebeccas forsvinden havde ikke vrimlet med mistænkte gerningsmænd. Analysen af hendes mobiltelefonaktiviteter havde ikke givet en døjt, den seneste masteopkobling bekræftede ikke andet, end at hun havde været i nærheden af Radiohuset, og derpå ophørte alle spor. Nogen udtalte fjender havde man ikke kunnet indkredse, men det behøvede ikke at betyde, at hun ikke havde haft nogen. Rebeccas mor havde kunnet huske noget med en konflikt med en arbejdskammerat i svømmehallen, men det spor var hurtigt blevet koldt. Arbejdskammeraten havde reageret med forundring på oplysningerne og havde kaldt konflikten en bagatel. Desuden havde han haft et alibi for den aften, hvor Rebecca var blevet meldt savnet.

Peder standsede op. Hvem savner en singlepige samme aften, som hun forsvinder? Den første rapport, der blev skrevet, viste, at det var en mandlig ven, der havde ringet til politiet ved ellevetiden om aftenen. Rebecca var ikke dukket op til festen som aftalt, og hun tog heller ikke sin telefon. Politiets reaktion havde ikke været specielt entusiastisk i starten. Som en del af rutinen blev

hendes forældre kontaktet, og de havde heller ikke hørt fra hende. I begyndelsen havde hendes mor ikke været bekymret, datteren var jo i stand til at passe på sig selv. Klokkeren to var situationen en anden. Ifølge moderens undersøgelser havde datteren stadig ikke ladet høre fra sig til sine venner, og hendes telefon var slukket. Tidligt om morgenen blev der udsendt en efterlysning, og så var efterforskningen blevet sat i gang.

Den fyr, der først havde ringet til politiet, hed Håkan Nilsson. Hvorfor til politiet og ikke til hendes forældre? Måske fordi han ikke kendte dem. Men hvorfor ikke vente, hvorfor blive urolig? Peder bladrede det ene dokument efter det andet igennem. Håkan Nilsson havde været politiet behjælpelig gennem stort set hele efterforskningen. En kammerat, der syntes, det var væmmeligt, at hun var forsvundet, og som ville hjælpe til. Men hvorfor lige ham mere end alle hendes andre venner? Håkan havde fået trykt plakater, ladet sig interviewe til studenterbladet. Han opgav altid, at 'vi' var bekymrede, men hvem 'vi' var, fremgik ikke.

Peder besluttede sig for at tage sagen op med Alex. Han åbnede politiets adresseregister i computeren og lavede et hurtigt tjek på Håkan Nilsson. Tidligere boede han på det samme kollegium som Rebecca, og i dag havde han adresse på Tellusgatan. I Hägersten. Altså i Midsommarkransen.

Peder stirrede på computerskærmen. Hvis det virkelig var Rebecca Trolle, der lå i plasticsækkene, havde Håkan Nilsson en hel del at forklare.

Da Fredrika Bergman bankede på døren ind til Alex' kontor, sad han sammensunken i sin kontorstol med panden i dybe rynker. Fredrika havde kun mødt ham nogle få gange, efter at han var blevet enkemand, og hun var lige ved at begynde at græde, da hun så, hvor meget ældre han var blevet på de par måneder. Hvor meget hun end havde imod at se det i øjnene, havde hun set det samme hos Spencer. Begge mændene havde for nylig været nogle svære ting igennem, som havde efterladt sig tydelige spor. Hun tvang et smil frem på læberne.

"Fredrika," sagde Alex, da han fik øje på hende.

Ansigtet flækkede i et varmt smil, som fik hende til at slappe

af. Efter en kort tøven rejste han sig op og gik rundt om skrivebordet for at give hende et kram. Stærke arme omkring hendes krop, og hun kunne mærke, hun rødmede.

“Alt vel?”

Alex trak på skuldrene.

“Det går,” sagde han.

De satte sig ned.

“Hvordan går det med din datter?”

“Saga har det fint. Hun kan næsten gå nu.”

“Så tidligt?”

“Ikke så tidligt endda, hun fylder snart et år.”

Fredrika lod blikket glide hen over kontoret. Han havde flere fotografier på væggen bag sig. Af sin familie. Af hustruen, som ikke længere var i live.

Life's a bitch, and then you die.

“Vi talte om dig tidligere i dag,” sagde Alex.

“Gjorde I det?”

Alex så straks mere frisk ud, forsigtigt forventningsfuld.

“Vi savner dig. Vi håbede, at du snart ville komme tilbage, måske allerede til sommer.”

Fredrika følte sig latterlig.

“Øh ... måske kunne jeg komme tilbage tidligere end det.”

“Fantastisk. Hvor hurtigt?”

Skulle hun fortælle det? Skulle hun fortælle, at hendes samlever i al hast havde fundet på, at han nok alligevel gerne ville gå hjemme sammen med Saga? At han havde det svært på arbejde og derfor ikke magtede det?

Pludselig stillede hun sig selv det spørgsmål, om hun overhovedet havde lyst til at begynde at arbejde. Dagene sammen med Saga havde været vidunderlige. Fredrikas graviditet var faldet sammen med flere af hendes veninders, og de havde mødtes næsten hver eneste uge, mens de var på barsel. De ville da tro, hun var blevet vanvittig, hvis hun ringede til dem og fortalte, at hun bare sådan var begyndt at arbejde igen.

“Jeg kunne starte på deltid. For eksempel femoghalvfjerds procent af fuld tid.”

“Fra hvornår?”

Hun tøvede.
“I morgen ...?”

Personalechef Margareta Berlin tog imod Fredrika et stykke tid senere. Egentlig havde hun ikke noget med rutinesager at gøre, men da det gik op for hende, at det drejede sig om personalesituationen i Alex Rechts gruppe, kaldte hun Fredrika ind til sig.

“Godt, du kunne komme.”

Fredrika sagde goddag og satte sig ned.

“Jeg var på vej hjem, så jeg håber ikke, det tager lang tid ...”

“Nej, nej, overhovedet ikke.”

Personalechefen samlede et par papirbunker sammen og lagde dem ind i det skab, som stod bag hende. Hun var både høj og kraftig. Eller rettere kraftfuld. Fredrika ville ikke kalde hende tyk, men hun gav et robust indtryk.

“Hvordan har du det?” sagde hun.

Spørgsmålet fik Fredrika til at ane uråd.

“Godt. Tak.”

Margareta nikkede.

“Det kan man se på dig. Ville bare have det bekræftet. Hvordan har Alex det?”

“Det må du spørge Alex om.”

“Nu spørger jeg dig.”

Der blev stille, mens Fredrika tænkte sig om.

“Jeg synes, han ser ud til at have det godt. Eller bedre, i hvert fald.”

“Det synes jeg også. Men det virkede usikkert en overgang, må jeg indrømme.”

Hun bøjede sig frem over skrivebordet.

“Jeg har kendt Alex i over tyve år og vil ham det kun godt.”

Hun holdt en pause.

“Men hvis han skulle opføre sig dårligt i tjenesten, vise sig at være uegnet til sit arbejde, ville jeg være nødt til at gøre noget ved det.”

“Hvem har sagt, han opfører sig dårligt?” spurgte Fredrika og lød mere forvirret, end hun havde til hensigt.

“Ingen, indtil videre. Men jeg har fået oplysninger underhånden

om, at han har været opfarende over for medarbejdere. I umotiveret grad. Påtaget sig mit arbejde, kunne man sige.”

Hun lo dæmpet, da hun sagde det sidste.

Fredrika lo ikke. Hun havde stor respekt for Margareta Berlin, ikke mindst fordi hun til sidst havde fået sat en stopper for Peder Rydhs upassende opførsel. Men Fredrikas loyalitet lå hos Alex og ikke hos personalechefen. Hun regnede ikke med, at der var nogen modsætninger dér.

“Nå, men under alle omstændigheder,” sagde Margareta for at runde af. “Jeg ville give dig en åbning, hvis du får brug for at snakke med mig fremover.”

“Om Alex?”

“Eller om andre ting.”

Mødet var slut, og Fredrika gjorde sig parat til at gå.

“Denne her nye sag,” begyndte Margareta, da hun stod i døren.

“Ja?”

“Jeg kan huske, hvordan Alex var som leder af eftersøgningen, efter at Rebecca Trolle forsvandt.”

Fredrika ventede.

“Han blev som besat. Det var den sidste sag, han havde med at gøre, inden han blev bedt om at oprette sin egen gruppe, den, som du og Peder tilhører. Det tog hårdt på ham, at vi ikke fandt hende dengang.”

“Og nu er du bange for, at tingene skal løbe løbsk, nu hvor hun endelig er dukket op?”

“Noget i den retning.”

Fredrika tøvede, lukkede hånden om dørhåndtaget.

“Jeg skal nok holde øje med ham,” sagde hun.